

املا تلفیقی شماره ۱۷

به نام روشنگر دل ها

طبق روال هر جمعه، قرار است، برای گذراندن اوقات فراغت تعطیلات آخر هفته، با خانواده به کوه برویم، اما دیشب برف سنگینی باریده است و همه جا یکدست سفیدپوش است. نگران هستم، چون در درس علوم آموخته‌ایم که آنچه باعث می‌شود ما بتوانیم به راحتی از کوه بالا برویم، نیروی اصطکاک بین کف کفش و زمین است و ضمناً این را هم می‌دانم که هرچه سطحی صاف و لغزنده‌تر باشد، اصطکاک آن سطح کمتر خواهد بود. بنابراین امروز که سطح کوه با برف و یخ پوشیده شده، اصطکاک خیلی کم است و مسلماً، احتمال لیز خوردن و به زمین افتادن خیلی زیاد می‌باشد.

در همین فکرها هستم که پدرم می‌گوید: "امروز باید یخ شکن‌ها را با خودمان ببریم." می‌پرسم: "یخ شکن چیست؟" پدرم توضیح می‌دهد: "امروز به خاطر بارش برف، بعضی قسمت‌های مسیر کوهنوردی یخ‌زده و بسیار لغزنده است و ممکن است زمین بخوریم و آسیب ببینیم. به همین دلیل وقتی به پای کوه رسیدیم، برای افزایش اصطکاک، این یخ شکن‌ها را که دارای تیغه‌های فلزی تیز و بلندی هستند، به کفش‌هایمان می‌بندیم. در هنگام راه رفتن، این تیغه‌ها در برف و یخ فرو می‌روند و به این ترتیب با افزایش اصطکاک، امکان راه رفتن راحت و بدون نگرانی را برایمان فراهم می‌کنند."

انگار جرقه‌ای در ذهنم زده شده باشد می‌گویم: "درست مثل وقتی که در جاده‌های برفی از زنجیر چرخ استفاده می‌کنید؟"

پدرم با سر تأیید می‌کند و جواب می‌دهد: "دقیقاً، آفرین به تو که حواست جمع است. ضمناً در این روزها شهرداری نیز برای افزایش اصطکاک سطح جاده‌ها، روی آن‌ها شن و ماسه می‌ریزد و تازه نمک‌پاشی جاده‌ها هم به ذوب شدن سریعتر برف و یخ، کمک می‌کند و به این ترتیب حرکت خودروها ایمن‌تر می‌شود. در غیر این صورت، ماشین‌ها لیز می‌خورند و کنترل آن‌ها بسیار سخت می‌شود و احتمال تصادفات بالا می‌رود."

حالا دیگر نگران نیستم و مثل هر جمعه، با شور و اشتیاق به سمت کوه حرکت می‌کنم.